

Nina, fotoshoot Groningen, juli 1988 (fotograaf onbekend)

MAFFIAMEID

INSIDE HET ANTILLENSYNDICAAT

HENDRIK JAN KORTERINK

JUST
PUBLISHERS

Verantwoording

De volgende namen zijn aangepast:

Jason, Priscilla, Woodie (Jaro Boutak), Justin, Wilming, Nonah, Meriya, Randy, Aldo, Calder, Leeman, Leo, Galan, Sarina, Alma, Amali, Edson, Rocky, Aranka, Jandino, Grijpstra, Hakima, Dino en Natasja

1e druk, april 2017

2e druk, mei 2017

3e druk, juni 2017

4e druk, juli 2017

Auteur Hendrik Jan Korterink

Copyright © 2017 Hendrik Jan Korterink | Just Publishers BV

Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van

Just Publishers B.V.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from

Just Publishers B.V.

Foto omslag Henky Looman, visagie Ludgene Balentien

Omslagontwerp Ben Gross

Opmaak Studio Spade, Voorthuizen

Redactie Gerard Ridder

ISBN 978 90 8975 952 8

NUR 339

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Vooraf

- 1** Geript
- 2** Dondersteen
- 3** Ontmaagd
- 4** Op de rug
- 5** Onder junks
- 6** De fotoman
- 7** Terug naar Otrobanda
- 8** Ketchup
- 9** Mula
- 10** Leo revisited
- 11** Verliefde oogjes
- 12** Ukkie de Pool
- 13** Woodie
- 14** Suriname
- 15** Onder vrouwen
- 16** Hans en Rietje
- 17** Iglo
- 18** De kofferlijn
- 19** De tweeling
- 20** Orgie

- 21** Tegen de lamp
- 22** Sicarios
- 23** De rugtas
- 24** De verzoening
- 25** De man van Boston
- 26** Voodoo
- 27** Alma
- 28** Op de vlucht
- 29** Santo Domingo
- 30** Kermis in de hel
- 31** Amsterdam
- 32** Overvallen
- 32** Vruchtbaar
- 34** In de lik
- 35** De dochter

Vooraf

In mei 2012 maak ik kennis met Nina. Het is kort na een uitzending van *Je ouders in de lik* van Claudia Schoemaker. Ik ken Claudia van haar boek over haar vader; Nina is een van de ‘moeders in de lik’ bij wie Claudia samen met Nina’s zoon op bezoek gaat. Nina zit dan nog in het halfopen kamp Ter Peel in Evertsoord. De opnames zijn daar gemaakt, maar tegen de tijd dat het uitgezonden wordt zit Nina in Nieuwersluis, waar ze overdag naar buiten kan. Deze straf heeft ze gekregen voor een zaak uit 2006, waarbij ze alleen als tolk had gefungeerd voor een vriendin die met haar moeder naar Venezuela was gereisd om een koffer met cocaïne op te halen. Ze zegt: “Ik heb echt een jaar voor niks gezeten.”

Nina heeft aan Claudia gevraagd of ze iemand weet die haar levensverhaal wil optekenen. Claudia denkt aan mij en zodoende zitten we voor een eerste ontmoeting bij hotel Van der Valk in Breukelen. In anderhalf uur tijd rolt een groot deel van haar leven aan mij voorbij, onderbroken door de op enkele tientallen meters voorbijrazende treinen.

Interessant.

Er volgen nog een paar afspraken waarbij ze op tijd terug moet naar Nieuwersluis, daarna spreken we meestal af in een gelegenheid in Rotterdam waar ik vaak kom en waar zich achter mijn rug bizarre taferelen afspelen. Zo ziet Nina er een man die een week later wordt geliquideerd. Ze herkent hem van de foto’s in *Opsporing Verzocht*. Wat moet ze doen, de politie bellen? Ik heb hem niet gezien: hij zat achter mij. Afgezien daarvan: mij vallen zulke din-

gen niet op en ik heb bepaald geen fotografisch geheugen. Nina wel. Nina ziet alles.

Bij een volgend gesprek nemen Papiaments sprekende Antillianen plaats aan een tafeltje binnen gehoorafstand. Nina is een mix van Colombiaans en Europees, het gezelschap zal niet bevroeden dat er iemand dichtbij zit die hen kan verstaan. Ze zijn zojuist gearriveerd via Schiphol. Een geslaagde drugsvlucht. Ze praten erover waar ze hun geld aan zullen besteden. Het is een wereldje dat Nina goed kent, ook al heeft ze er allang afscheid van genomen.

In de loop der jaren passeert niet alleen haar levensloop de revue, ik kom via haar in contact met andere Antilliaanse mannen en vrouwen met hun eigen connecties en hun even kleurrijke als bizarre verhalen. Meestal over drugshandel en liquidaties. Als er in Rotterdam, Suriname of op de Antillen iemand wordt geliquideerd, is dat altijd een bekende. Van Nina, of van een van haar vriendinnen. Ons kent ons.

Rond Koningsdag – voorheen Koninginnedag – is Nina altijd op Curaçao. Op de oranjemarkt in Willemstad verkoopt ze kinderkleding die ze in de loop van het jaar in Nederland op de kop heeft getikt. In april 2015 ben ik op Curaçao om met haar de locaties te bezoeken die in haar leven een rol hebben gespeeld. Het huis van haar pleegouders, waar ze is opgegroeid. Het huis van haar vader. De plek waar ze is geript van een koffer cocaïne en op een haar na was vermoord. Het huis aan de Redaweg waar uitpattingen en geweld elkaar afwisselden. Een bezoek aan de markt in Punda, waar ze de kleding verkoopt, hoort er uiteraard ook bij. Voor een mannelijke buitenstaander is moeilijk te volgen waarom het bij haar kraam – waar ze met een aantal dames staat – zoveel drukker

is dan bij andere met op het eerste gezicht gelijksoortige kledingstukken.

Waar Nina is, gebeurt altijd wat. Er zijn maar weinig momenten van rust, ze is altijd bezig. Haar dochter, die ik later spreek, zegt: “Zij is een wervelwind, het is alles of niets. Zij heeft geen rustmoment. Eén dag met haar is al zo uitputtend, ze heeft zo’n hectisch bestaan, ik krijg al hoofdpijn als ik eraan denk. Alleen al als ik met haar aan het bellen ben, de achtergrondgeluiden, ze is altijd *full in action*, ik snap niet dat ze niet doordraait.”

Ik krijg daar maar af en toe iets van mee. De interviews zijn intensief, duren meestal wel drie of vier uur. Dan proberen we zo weinig mogelijk buitenwereld te laten doorkomen. Ze zegt later: “Die gesprekken waren voor mij een soort therapie. Dan kwam ik uiteindelijk tot rust.” Bijzonder, voor iemand wier leven zo’n aaneenschakeling is van bizarre hoogte- en dieptepunten, *never a dull moment*.

Haar echte leven komt het dichtst bij als ik op Curaçao in een resort – waar ik alleen ben – midden in de nacht bezoek krijg van iemand die helemaal over de rooie is. Vanwege een misverstand omtrent mij en Nina. Het loopt goed af.

In januari 2017 ben ik weer op Curaçao. Nina is met haar vriend en hun twee jonge kinderen in oktober 2016 naar Curaçao verhuisd. Er moeten voor het afronden van het boek nog wat puntjes op de i worden gezet. Er is een bepaalde spanning waar ik nu niet over kan uitweiden, maar die me ook niet echt verbaast: Nina en een rustig leven, dat zal altijd een lastige combinatie blijven.

Ik heb eerder een boek geschreven over Thea Moear, *Godmother in Panama*. Zij was jarenlang de rechterhand van de Amsterdamse maffiabaas Klaas Bruinsma. De overeenkomsten met Nina zijn treffend. Zij werkte samen met een Surinaamse drugsbaron. Niet

zo bekend als Klaas Bruinsma, maar het zou mij niet verbazen als de Surinamer in zijn leven meer geld heeft verdiend met drugshandel dan Bruinsma.

Thea en Nina, er zijn meer gelijkenissen. Het zijn allebei mooie vrouwen, die ook weleens een missverkiezing wonnen. Allebei getint, allebei werkzaam in de top van de georganiseerde misdaad. Thea zat een jarenlange gevangenisstraf uit in Panama, Nina is de enige vrouw die ik ken die in Nederland tot negen jaar celstraf is veroordeeld voor deelname aan een criminele organisatie. Al is het Antillensyndicaat – evenmin als de organisatie van Klaas Bruinsma - strikt genomen geen maffia, de titel *Maffiameid* is haar op het lijf geschreven!

Tot slot, het komt misschien wat vreemd over, maar het is ook een dramatisch liefdesverhaal. Van een verstoten prinsesje en een brommerige drugsbaron. *Beauty and the beast*.

Hendrik Jan Korterink

1

Geript

Als je op Curaçao van vliegveld Hato naar Willemstad rijdt, of naar die andere voor toeristen bekende bestemming, de Jan Thielbaai, kun je linksom of rechtsom. Linksom passeer je het bekendste openluchtbordeel van het Caribisch gebied: Campo Alegre. Rechtsom kom je na een paar honderd meter langs een goed afgebakend terrein van de *US Air Force & Coast Guard*. Zo is het hier anno 2017. Er ligt een strakke asfaltweg en na enkele tientallen meters doemen er toegangshekken op die er weinig uitnodigend uitzien. Alleen helemaal aan het begin van de weg is nog iets waarneembaar van hoe het vroeger was. Een stukje oude zandweg.

Vroeger, dan hebben we het over 1993. Toen was dit ook al een Amerikaanse legerbasis, maar de zandweg was nog niet afgesloten. Die liep het binnenland in. Nina heeft op dat moment een relatie met Woodie, een Surinaamse drugsbaron. Ze werkt met hem samen in zijn organisatie. Ze ronselt de koeriers die met blokken cocaïne in hun koffer naar Nederland reizen. Een goed geoliede machine: zowel bij de douane op Hato als op Schiphol zitten er mensen in het complot. Zolang iedereen zich aan de instructies houdt, kan er bijna niets foutgaan. Dit keer is er sprake van een samenloop van omstandigheden waar Nina zich vanaf het begin niet goed bij voelt. Alle voortekenen voorspellen onheil, maar er

is geen weg terug en vóór de lijn staan alle signalen op groen. Het is niet eenvoudig alle corrupte douaneneuzen dezelfde kant uit te laten wijzen. Extra controles, douaniers die om wat voor reden dan ook niet op hun vaste plek zitten, dat kan allemaal roet in het eten gooien, maar op dit moment is het allemaal goed geregeld en moet er actie komen.

Zomer 1993, dus. Woodie heeft een deeltje met Colombianen. Hij is in Nederland; hij krijgt 36 kilo cocaïne in consignatie en die partij moet van Curaçao naar Nederland. Nina moet binnen 48 uur twee koeriers regelen.

Nina: “De mannetjes op Schiphol waren weer actief. Soms stoppen ze een tijdje, als er te veel druk op staat. Ik moest als een idioot gaan zoeken.”

Iedereen kan een potentiële koerier zijn. “Je praat met kennissen. Op straat. In dit geval had mijn broer Aldo iemand gesproken. Een jongen die ze Bloody Beach noemen. Ik ben met hem gaan praten. Dat was snel klaar, maar ik zocht nóg iemand. Hij noemde een goede vriend van hem. Joe, uit Seru Fortuna. Ik wilde niet iemand uit die omgeving. Bovendien: die jongen kende mij, we hebben op de lagere school in dezelfde klas gezeten. Dat vond ik ook al minder. Maar de druk was groot, ik ben toch met hem in zee gegaan. Ze zouden twee koffers met elk achttien kilo naar Nederland brengen.”

Koeriers krijgen meestal niet te horen hoeveel ze transporteren, daar worden ze maar hebbertig van. Het is altijd meer dan ze denken. Nina spreekt met hen af, bij haar in de auto. “Ik moest hun paspoorten zien. Het waren allebei rasechte Antillianen die nog nooit in Nederland waren geweest. Eigenlijk helemaal fout, maar het moest echt binnen 48 uur, ik stond zo onder druk, ik zou bij wijze van spreken mijn moeder nog hebben gestuurd.”

Nina geeft aan Woodie door dat hij de tickets moet kopen. Kos-

ten: 5000 gulden per ticket, Woodie wil hen businessclass laten reizen. Het zijn tickets naar Londen. Er wordt een tussenstop gemaakt in Amsterdam, daar regelt 'het mannetje van de douane' dat de koffers uit de transit worden gehaald.

Voor de businessclass moeten de jongens er netjes uitzien. Ze hebben nieuwe kleren nodig, schoenen, handbagage. "Het verliep allemaal heel chaotisch, ze zouden de volgende dag al vertrekken. In een dure winkel heb ik twee setjes voor hen gekocht. Ik heb 2000 gulden aan die kutgasten uitgegeven, daarna heb ik ze bij hen thuis afgezet."

Het vliegtuig, van de KLM, zal om drie uur 's middags vertrekken. Nina zal hen om twaalf uur ophalen en samen met hen de koffers inchecken. De ene jongen was bij zijn vriendin blijven slapen, de andere bij zijn ouders thuis. Met de koeriers in de auto gaat ze naar de locatie waar de geprepareerde koffers zijn.

Nina heeft met de man daar afgesproken dat ze niet met de jongens in de auto bij hem komt: hoe minder men weet hoe beter. Ze spreken af bij een bushalte op de hoofdweg. De koffers bevinden zich bij een appartement aan een zandweg. Nina: "Terwijl ik onderweg was naar de bushalte, zei Joe: 'Ik moet even langs Seru Fortuna, mijn jointje halen.' Ik zei: 'Wat jointje halen?' 'Als ik niet rook, kan ik die kist niet op.' Ik rookte zelf ook, ik begreep hem. Ik zei: 'Ik haal hem wel voor je.' 'Nee,' zei hij, 'mijn broertje staat onder een boom te wachten.' Ik reed erheen, hij wees mij de boom aan. Daar stonden twee jongens. Hij stapte uit, ik keek naar hem, hij haalde een joint en stapte weer in. Wat ik niet had gezien: hij had ook stiekem een wapen meegenomen."

Joe zit achterin. Ze rijden naar de locatie waar ze de koffers moet ophalen. Nina belt de kofferman, om door te geven hoe laat ze bij hem is. Ze zet de jongens bij de bushalte af en rijdt naar het appartement

van de kofferman, aan een zandweg. Hij staat haar al op te wachten. Nina laadt de koffers in en pikt de jongens op bij de bushalte.

Het is maar een paar kilometer naar luchthaven Hato. “Toen ik de airport in zicht had, gaf ik hen allebei hun ticket. Je rijdt daar van de heuvel af, je moet alleen nog de bocht naar rechts nemen, dan ben je al bij Hato. In die bocht, aan de linkerkant, is de Amerikaanse legerbasis. Op dat moment kreeg ik een pistool tegen mijn zij, van Joe. Hij zei: ‘Ga linksaf! Zeg niks meer.’ Niet te geloven... Ik voelde het wapen. Hij zei: ‘Jij bent maffia, ik ook.’ Ik dacht: ‘Je hebt nog niks doorgetrokken, ik rijd tegen een lantaarnpaal, dan gaan we allemaal naar de tering.’ De jongen die naast mij zat, zei: ‘Hoor je niet? Links!’ Hij trok aan het stuur en we reden de zandweg op. Aan het begin was er nog niet die post van de mariniers, je kon daar nog gewoon doorrijden. Na een kilometer of zo trok Bloody Beach, die naast mij zat, de handrem aan. Joe zei: ‘Stap uit! Handen omhoog!’ Ik zei: ‘Neem alles mee wat je wil, het is niet van mij.’ Bloody Beach stapte ook uit. ‘Ga neer, ga neer, op je knieën.’ Joe zette de loop op mijn hoofd en zei: ‘Jij kan die mensen naar mijn huis sturen, ik moet je doodmaken!’ Ik zei: ‘Ik stuur niemand! Maak me niet dood!’ ‘Nina, ik heb geen keus!’ ‘Jawel, ik ga niet verraden!’ Dat was dus die jongen waarmee ik in de klas had gezeten! Bloody Beach zei: ‘No maté.’ (*Maak haar niet dood*). Ze moesten actie ondernemen, de zon scheen, het was focking warm daar. Joe haalde het pistool weg en zei: ‘Denk erom, als je één persoon maar mijn huis stuurt, heb je een probleem.’ Hij stapte in de auto en zei tegen Bloody Beach: ‘Opdonderen hier!’ Die riep: ‘Hé maatje!’ ‘Gooi die deur dicht!’ Hij scheurde in zijn achterruit de zandweg af. Met alles, met alle telefoons, de koffers, het geld, mijn tas. Ik stond op de zandweg met een klootzak naast me. We moesten de hele weg teruglopen, er kwam geen kip op die weg.”

Bij de post van de mariniers vertelt Nina dat ze beroofd is. Van haar tas. Of ze mag bellen. Ze belt de man van de koffers: “Haal me op, ik ben beroofd.” Hij komt en ze vertelt hem het hele verhaal. Er wordt contact gelegd met Woodie, in Nederland. Hij geeft opdracht dat Bloody Beach, de jongen die bij haar is, niet weg mag: die moet ervan hebben geweten. Woodie zal zo snel mogelijk naar Curaçao komen.

De kofferman brengt hen beiden naar zijn appartement. Ze stapten uit en gaan naar binnen. “Die man haalt een pistool onder zijn hemd vandaan en zegt tegen Bloody Beach: ‘Jij gaat de kooi in!’ Er was een hondenkooi in de achtertuin. Die jongen begon te janken en mijn naam te roepen. De man zei: ‘Hier kan je wachten tot de Colombianen komen.’”

Er zat 36 kilo in de koffers. Geleend van Colombianen. Iedereen heeft problemen. Woodie komt de volgende dag bij de kofferman op bezoek met drie Colombianen, die in allerijl uit Colombia zijn gekomen. Nina: “Het eerste wat ze mij vroegen was waar ze die Joe konden vinden: ‘Waar woont zijn moeder?’ Ik zei: ‘Koraal Specht.’ Ik moest het aanwijzen en ben met hen meegereden. Zijn broertje zat op de veranda. We zijn doorgereden, ze brachten mij terug naar het appartement bij de kofferman, zij vertrokken. Bloody Beach zat nog steeds in het hondenhok. Hij kreeg wat te eten door het hekwerk. Ik bleef die nacht in het appartement. De volgende dag kwam Woodie daar met die drie Colombianen. Ze vertelden wat de vader en moeder van Joe hadden gezegd. Een Colombiaan zei tegen mij dat ik in het complot zat. Toen ik dat hoorde kon je me wegdragen... Wat blijkt: een paar dagen eerder had ik me opgesloten in dat appartement, samen met twee broers, en hadden we anti-dog op die blokken gesmeerd. Dat is spul waardoor honden niet ruiken dat er drugs in zitten. Woodie zei tegen een van de Colombianen dat die

ouders logen, dat ik zelf de blokken had gesmeerd. Ik zei zelf, tegen de andere Colombiaan: 'Hoe bedoel je, ook in het complot? Weet je hoe ziek ik ben geworden, van dat hele gedoe? Als ik dit in elkaar had willen zetten, had ik het toen wel gepakt.' Hij zei: 'Niks mee te maken, je bent verdachte!' Ik zei tegen Woodie: 'Leg het hun uit! Moet ik dat nog zeggen, aan een man die mij al jaren neukt? Vertel het aan die stront-Colombianen!' Ik ben in de auto gestapt en naar het politiebureau gereden. De Colombianen eisten dat ik aangifte ging doen. Ik moest zeggen dat ik een jongen een lift had gegeven en dat die alles had meegenomen. Toen mocht ik terug naar mijn eigen appartement."

Intussen zijn de Colombianen naar de ouders van Bloody Beach gegaan, hadden hen onder schot gehouden en gevraagd of ze weten met wie hun zoon op reis zou gaan. Hij had dat inderdaad aan zijn vader verteld. "De Colombianen kwamen terug naar mij: 'Is het die en die?' Ondertussen gingen al de verhalen rond dat Joe kilo's liep te verkopen. Bloody Beach zat nog steeds in de kooi. Hij heeft daar in totaal vier of vijf dagen gezeten. Hij is helemaal verbouwd, heeft vreselijke klappen gehad, hij was onherkenbaar. Binnen een mum van tijd deden er geruchten de ronde, iedereen wist wat er was gebeurd."

Er komt 'een gouden tip' binnen. Een Antilliaanse jongen zegt dat hij weet waar een paar van de gestolen kilo's onder de grond verstopt liggen. Voor 5000 Nederlandse guldens wil hij dat wel vertellen. Woodie betaalt de 5000 gulden, "maar hij was in de maling genomen, er lag helemaal niks. Het werd een carnaval. Ze zochten Joe dag en nacht, maar konden hem nergens vinden. Er werd gezegd dat hij naar Nederland was gevlogen." De Colombianen willen van Nina weten wie hij is, maar ze noemt zijn naam niet.

Twee weken verder: een telefoontje van de politie. Nina wordt

opgeroepen. Er is een auto gevonden bij een supermarkt in Bonam, een heel eind uit de buurt. Met haar tas erin, haar paspoort, haar portemonnee met geld, en met twee koffers in de achterbak. De koffers zijn leeg. De recherche wil dat Nina op het bureau komt om uit te leggen wat er in de koffers heeft gezeten: ze ruiken naar anti-dog. Nina meldt zich op het bureau en zegt dat ze helemaal geen koffers bij zich had. “Later hoorde ik dat Joe zijn ticket had meegenomen en de vlucht had gewijzigd.”

De Colombianen druipen af, met de staart tussen de benen. “Ze zijn naar Seru Fortuna gegaan, zijn de wijk in gegaan. Ze wisten niet hoe gauw ze daar weer moesten vertrekken: ze werden meteen beschoten en zijn direct teruggegaan naar Colombia. Zulke jongens blijven nooit zo lang. Ze komen om een klus te klaren. Kan die niet worden geklaard, dan is het: wegwezen.”

Nina gaat naar Nederland. “Woodie heeft alles betaald, ik had verder geen problemen meer. Toen ik op Schiphol aankwam, zag ik allemaal berichten van mijn vader. Ik belde hem. Hij vertelde dat ze Bloody Beach, de jongen die in die kooi had gezeten, dood hadden gevonden. Woodie zei dat hij daar niks mee te maken heeft gehad.” Joe heeft het avontuur overleefd. “Hij woont in Rotterdam. Een van zijn benen is geamputeerd, nadat hij in zijn been was geschoten.”